

Blizak Bogu i ljudima

(Nezaboravnom profesoru fra Arkandelu Nuiću u spomen)

Ugledao je svjetlo dana u Šimićevim Drinovcima 21. veljače 1896. blizu jezera Krenice koja podsjeća na glasovito Genezaretsko (Tiberijadsko) jezero u sjevernoj Palestini gdje je Krist lovio ribu sa svojim apostolima i tu ih proglasio »ribarima ljudi«. Ovdje su oni dijelili otrovne od pitomih riba kao što su poslije u svom apostolskom poslanju dijelili sljedbenike Krista Gospodina od njegovih protivnika. Apostoli su na krilima srca odletjeli prema zvijezdama paleći vječna svjetla pred licem Svevišnjega kao i fra Arkandeo Nuić pred pogašenim svjetlima Širokoga Brijega na lomači mučeništva.

Bio je najmlađi od četvorice braće, ali istančana ukusa i bistra uma te ga je otac poslao 1903. u tek sagrađenu (1890.) i otvorenu mjesnu školu u kojoj je završio četiri razreda pučkog školovanja. U školi se je fra Arkandeo (Nikola) odlikovao marljivošću i sposobnošću. Stoga su ga roditelji 1908. poslali u srednju školu na Široki Brijeg gdje je nakon jednogodišnjeg boravka u mjesnom konviktu bio primljen u sjemenište. U njemu se isticao znanjem i zanosom za redovnički poziv te je 17. rujna 1914. stupio u franjevački novicijat na Humcu. Tada su na obzorju zavađene Europe već grmjeli topovi i odvijali se krvavi prizori Prvoga svjetskog rata koji je nepoštedno gutao ljudske živote te opterećen krvlju, gladom i španjolskom groznicom milijune obitelji zavio u smrtnu crninu.

Fra Arkandeo je povratkom na Široki Brijeg završio tri posljednja razreda gimnazije s ispitom zrelosti 1918. Iste godine spustio se je u dolinu Neretve i u Mostaru počeo studirati bogoslovne nauke. Ali nakon dvije godine napustio je Domovinu i pri kraju 1920. pošao je na sveučilište u Beč gdje je 28. kolovoza 1921. bio ređen za svećenika. U zanosu mladosti širio je krila znanosti i



obogaćen spoznajom Božjih tajna udubio se u teološke nauke. U carskom Beču bio je 13. srpnja 1923. ovjenčan doktorskom diplomom iz teoloških nauka. Nakon toga studirao je kroz četiri godine (1923. – 1927.) klasičnu filologiju na sveučilištu u Parizu i na glasovitoj Sorboni 10. lipnja 1927. diplomirao iz grčkoga i latinskoga jezika. Obogaćen znanjem i oboružan diplomama vratio se na Široki Brijeg gdje je perom i riječju razvio živu djelatnost.

Kroz duge godine svoje profesorske službe (1927. – 1945.) na Širokome Brijegu zdušno je odgajao đake i u njima izgrađivao buduće stručnjake i prekaljene rodoljube. U nestašici stručno obrazovanog osoblja bio je obasut bogatim rasporedom predavanja u više razreda gimnazije. Tako je podučavao đake u klasičnim jezicima te u francuskom i njemačkom; ovaj posljednji bio je uveden u školski raspored samo kao neobavezni predmet. Povremeno je u osmome razredu predavao i umjetnost. Fra Arkandeo je bio svestrano naobražen, društveno zabavan i aristokratski odgojen. U isto vrijeme bio je jedan od čuvara hrvatskoga privatnog školstva koje je

beogradski apsolutizam stalno ugrožavao, da bi ga komunistički terorizam poslije potpuno uništio.

I dok je njegov mještarin i pjesnik Antun Branko Šimić (1898. – 1925.) uživao velik ugled među hrvatskim književnicima, franjevačka povijest ubraja fra Arkandela Nuića u vrhunske profesore Širokoga Brijega gdje je zaorao duboke brazde svoga rada. Ovdje je konačno izgorio kao baklja pred samostanom gdje je godinama živio i djelotvorno radio. Usnuo je snom pravednika i nastanio se u vječnim prostorima neba. Od pjesnika Branka Šimića bio je samo dvije godine stariji. Zajedno su vodili dijaloge u kojima ga je fra Arkandeo uvjeravao u prekogrobni život, što je pjesnika dovodilo u dvojbu koja se prije njegove prerane smrti konačno rasplinula. Umro je opremljen svetim sakramentima.

Utjelovljeni ubojice i oskvrnitelji Božjih oltara spalše ga 7. veljače 1945. i njegovom krvlju poškropiše širokobriješki Panteon vjere i kulture. Na Širokome Brijegu tada je zamukao njegov glazbeni bariton i na njegovim uzvisinama ušutkano je mjesno pučanstvo skriveno u zatišja straha i neizvjesnosti života. U plamenu izgorjelo je njegovo plemenito srce, dok je oštra širokobriješka bura razgonila uzdahe uplašanih ljudi.

Dragi profesore!

Vjerujem da ćemo se ponovno susresti »na nekoj drugoj cesti« (Gustav Krklec u pjesmi »Mrtve sestrice«) koja je u nebu i na kojoj nema ljudske podlosti i gdje se gubi pečat prolaznosti. A na zelenoj oazi neba za Tebe se je trnje životnih iskušenja već pretvorilo u rascvjetane ruže i Svevišnji Te je ogrnuo plaštem besmrtnosti.

Dr. fra Častimir Majić

U Chicagu, 15. siječnja 2009.